

N. TÓTH ANIKÓ

Bossz

Bosszantani elég izgi dolog.

Vikit azzal szoktam, hogy eláll a füle. Persze ez csak akkor látszik, ha hátrafogja a haját. Viki szerencsére rögtön megsértődik, és akkor végre játszhatok Vivivel, aki szintén a legjobb barátnőm, csak Viki folyton elveszi tőlem, és egyáltalán nem hagyja, hogy együtt szórakozzunk.

Szívesen bosszantom Danit is: eldugom a radírját, mivel imád radírozni. Olyankor dühös lesz, hangosan matat a táskájában, aztán egyszer csak ott van az orra előtt. Sose jön rá, hogy én varázsoltam el és vissza. Azzal is mindig sikerül felhergelnem, hogy átkúsznak a könyveim meg a munkafüzeteim, az összes színezőim az ő felére. Szerinte nekem mindenből kétszer több van, mint neki. Pedig csak a pad kisebb a kelleténél.

Bosszantani kiválóan lehet Zsuzsa nénit is, ha csengetés után a folyosón tanyá-zunk. De azt legalább hármunknak érdemes: akkor eredményesebb a bosszantás, vagyis nagyobb a ripakodás.

Marika nénit meg azzal lehet felhúzni, ha már sorakozni kell, nekem pedig szanaszét a holmim, a táskám pedig üres. Ez majdnem minden nap előfordul, hiába szól előre.

Legszívesebben persze anyát bosszantom. A nap minden órájában számtalan lehetőség adódik erre. Például reggel még a harmadik, emeltebb hangú keltegetésre sem kászálódok ki az ágyból. Vagy száz évig trónolok a végén, mert végig akarom olvasni a mesét, amit még este kezdtem el. Vagy beelógam a hajam a tejes tálikóba. Vagy magamra öntöm a teát indulás előtt. Mindezt azért, hogy elkéssünk az iskolából. Délután azzal, ha csigamód öltözők, mikor pedig sietni kéne zongoraóra.

Ha elbújok a bokrok mögött, hogy még tovább maradhassak a napköziben, anya pedig kénytelen legyen csevegéssel múlatni a drága idejét.

Ha nem köszönök senkinek.

Ha szanaszét hagyom a ruháim,

ha füzet- és könyvhalom tetején írom a matekleckét,

ha számárfület hajtok minden oldalra,

ha lapozáskor barbár módra összegyűröm a könyv lapjait.

Ha összefirkálom a babáim arcát filctollal.

Ha evés közben iszom, és lehetőleg kézzel is hozzáérek az ételhez.

Ha sokat eszem.

Ha keveset eszem.

Ha egyáltalán nem eszem.

Ha órákig tart az iskolatáskába pakolás.

Ha hosszasan zuhanyozok, a fél flakon tusfürdőt magamra mancsolom, vagy ha gondosan beáztatom a szappantartóba a szappant, és úgy felejttem.

Ha esti mese után még van három kívánságom.

Ha szombaton korán kelek.

Ha mindenért nyafogok.

Ha nem vagyok hajlandó felszólításra azonnal megszakítani a tévénézést.

Ha zaklatom anyát dolgozás közben. Ha azt akarom, hogy foglalkozzon velem, amikor neki legalább ezer más terve van.

Ha váratlanul előfordulok.

A leghatásosabb bosszantó mondat a leggondosabban megválasztott pillanatokban: Most mit csináljak? Tovább fokozható a javaslatra adott aztán nem, vagy még mit nem válasszal. Anyakedélytépázó mondat kezdődhet úgy is: kár, hogy... (most éppen nem kapok jégkrémet, nem számíthatok, nem telefonálhatok Vikinek, nem mehetek le a játszótérre, nem lehet kutyám satöbb).

A bosszantást azért művelem szívesen, mert anya olyankor nagyon vicces. Én befelé jókat nevetek, de nem merem kiengedni, mert akkor anya egykettőre dühbe gurulna, és az már – azt hiszem – egyáltalán nem lenne vicces.

Utazási láz

Ha jön a hétvége, biztosan útra kelünk! Meg kell látogatnunk nagyiékat, közeli barátainkat és távoli rokonainkat, fel kell keresnünk kedvenc patakjainkat és hegyeinket, fel kell fedeznünk ismeretlen városokat és játszótereket. Ha szavazással vagy tárgyalással eldőlt az úticél, máris kezdődhet a készülődés. Na, ez az, amit a legkevésbé szeretek. Anya ugyanis az utazótáskával és a bőrönddel együtt Zsémbug is előszedi a szekrény tetejéről. Zsémbug azzal szórakozik, hogy ide-oda szalasztja anyát, aki ennek következtében hol a komód fiókjait nyitogatja, hol apa szekrényébe bújjik, hol az én polcomon matát, zacskókat zörget, szatyrokat szuszogtat, miközben mindenféle holmit halmoz a lakás különböző pontjain. Zsémbug pedig egyfolytában azt sugdossa a fülébe, hogy milyen soká tart a pakolás, milyen későre jár, már rég indulni kéne, még mi minden hiányzik, és mit felejtse biztosan otthon. Nem csoda, ha anya előbb mormog, majd fortyog, végül kitör rajta az utazási láz, amit abból tudok, hogy csapkod és levegő után kapkodva kiabál mindenkivel, aki az útjába kerül. Úgyhogy inkább meglapulunk a félreeső helyeken, és lehetőleg akkorra végzünk az öltözéssel, fésülködéssel, mire anya lezárja a bőröndöt és behúzza a táska cipzárját. Akkor aztán megragadjuk a csomagokat, beszuszkolódunk a liftbe, bár még anya kiront ellenőrizni, eloltotta-e a fürdőszobában a lámpát, a harmadik emeletről pedig a slusszkulcsért kell visszafordulni. De már csak az van hátra, hogy a táskákat bepakoljuk a csomagtartóba, ami nem is olyan egyszerű, mert mindig akad legalább egy, ami kilóg. Nem értem, minek ennyi cucc, én meglennék tartalék zoknik, nadrágok, cipők nélkül is. Legszívesebben csak Pufit vinném magammal. Mikor minden koffernek, kosárnak, szatyornak megtaláljuk a helyét, végre bevágódunk az autóba. Egy darabig pihegünk a megrázkódtatástól. Anya homlokán lassan kisimulnak a méregráncok. Aztán indulhatunk! Útközben abban reménykedem, hogy Zsémbug nem rejtőzött el valamelyik utazótáska rejtett zugában. Mert akkor megmenekülünk a hazautazás előtti megpróbáltatástól!